

POEMA SENSE ACABAR

Quin doll d'aigua a la font

ara que és vespre,
i la lluna s'afanya a pujar la carena!
I ronda el ca fidel a la serena
perquè al seu amo capritxós i destre
plau-li besar l'amada sota la lluna al vol
en el porxo del barri de la masia quieta
adormida pels grills,
missenyors de la cleda i dels pins.

Quin doll d'aigua a la font

ara que és vespre,
i el vent també és a jóc.
I els romanins només, desperts, escolten,
perquè demà al matí puguin parlar d'amors
amb les farigoleres fins l'hora de la sesta,
que és quan reposa el pou
i canten les cigales esguardant la ginesta,
i ells agafen el son.

Quin doll d'aigua a la font

ara que és vespre,
i la lluna ha assolit les cimes cobejades,
i l'estrella primera
lluerna dels camins
és perduda entremig les immenses miríades
i als confins de la terra
tots els enamorats es besen i s'estrenyen,
de l'una a l'altra serra.

Quin doll d'aigua a la font

ara que tot és nou perquè la lluna és plena.

Salvat-Papasseit, Joan. "Poema sense acabar"